

на римните съзвучия. Третата строфа в непълна симетрия повтаря римната организация на първата, като и тук дисонансната вътрешна рима *кой – знай* преминава в точната краеистишна *знай – безкрай*, а изменението на граматичната форма пречи на анафоричното *следите ми – следата ми* да се превърне в тавтологична рима. Повторителността на точните краеистишни рими се различава от дисонанса на разнородените вътрешни рими. Първият стих на първа строфа полага основната формула „аз не живея: аз горя“ като хоризонтална кръстосана рима. Последната строфа, но вече в третия си стих, я повтаря в съгъстения вариант на хоризонтална съседна рима: „аз сам не живея – горя“. Двете строфи не са огледални, нито преобърнати като стойности, те се реализират като двойници – в логиката на оразличеното също.

Сега вече можем да си позволим да се завърнем към премълчаното по-горе логическо противоречие на текста. Твърдението *В гърдите ми се борят две души: душата на ангел и демон* е заявеното основание за драматичното моделиране на живота огън. Разграничението единствено – множествено число при съществителното *душа* съобщава за два субекта от единен порядък (*се борят две души*; 2 А), изброителните функции на двоетоичието обаче включват субектно различие (А и В), при това на ниво контраст – *душата на ангел* (А) и *демон* (В = не-А; не-душа). Спестено в лаконизма на поетическия език, противопоставянето *душата на ангел* [но] и [душата на] *демон* е напълно разбираемо, защото архитектурата на текста проектира единичността само през обобщителните функции, типични за абстрактното значение на единственото число. Субектната единичност в текста на Яворов се конституира като сбор от вариации (реализирани винаги по двойки), които неизбежно преминават и през собственото си отрицание. Извън натиска на смислообразуването на емблемата, твърдението реализира логическа осмисленост само в пълното си разгръщане – *душата ми е ангел, но и демон, и се бори срещу себе си*.

В основата на множеството проявления на двойника като фигуратив на текстоизграждането стои високата лексикална повторителност. Усещането за езикова компактност, за минимализиран речник или за своеобразна лексикална „бедност“ на изказа се потвърждава само ако се разглежда морфемното ниво. Морфемата: *две (дво)* е включена 5 пъти; *не, плам* и *аз* – 4; следват с по 3 употреби *пепел* и *душ* и с две употреби: *гърд, след, жив, горя*. Повторителността варира появите им, запазва маркера за идентичност, но винаги ги оразличава през друг езиков маркер, разположен на същия или на нов функционален ред на изказа. Напрежение, подобно на опозиционното изграждане на централната за текста